

Daniels Bog – Tallet halvfjerds

Fra gamle tavler til moderne ansvar: Afsløring af pagtens rejse

Jeff Pippenger

2024-02-03

Da Herren indgik pagt med det gamle Israel, gav Han to tavler som grundlag for og symbol på pagtsforholdet. De to tavler fastslog også det gamle Israels ansvar for at frembære et levende vidnesbyrd om de to tavler for verden. Da Herren indgik pagt med det moderne Israel, gav Han to tavler som grundlag for og symbol på pagtsforholdet. De to tavler fastslog også deres ansvar for at frembære et levende vidnesbyrd om alle fire tavler for verden.

De to tavler blev givet til det bogstavelige gamle Israel umiddelbart efter, at Gud havde udfriet dem fra det bogstavelige slaveri i Egyptens trældom og ført dem gennem skuffelsen ved overgangen over Det Røde Hav. Den tidsperiode, hvori det bogstavelige gamle Israel var i trældom, var i profetien specifikt angivet som fire hundrede og tredive år, og mens det bogstavelige gamle Israel var i trældom, glemte de og ophørte med at holde sabbatten på den syvende dag.

De to tavler blev givet til det åndelige moderne Israel, netop efter at Gud havde udfriet dem fra det åndelige slaveri under det katolske åg og ført dem igennem den store skuffelse i 1844. Den tidsperiode, hvori det åndelige moderne Israel var i trældom, var i profetien specifikt angivet som tolv hundrede og tres år, og mens det var i trældom, glemte det åndelige moderne Israel den syvendedags sabbat og ophørte med at holde den.

Netop i den historie, hvor Gud gav Moses de to tavler for at tage dem til det gamle Israel, fremstillede hans broder Aron et gyldent billede af en kalv. De to tavler med De Ti Bud fastslår, at Gud er en nidkær Gud, og hans nidkærhed kommer især til udtryk imod afgudsdyrkelse; og da Moses steg ned fra bjerget, dansede det gamle Israel nøgent omkring et gyldent billede, som var blevet frembragt af den, der var blevet udvalgt til at være Guds talsmand.

Og Moses fortalte Aron alle HERRENS ord, som havde sendt ham, og alle de tegn, som han havde befalet ham. Og Moses og Aron gik hen og samlede alle Israels børns ældste. Og Aron talte alle de ord, som HERREN havde talt til Moses, og gjorde tegnene for folkets øjne. 2 Mosebog 4:28–30.

Broderen til den profet, som ledte det gamle Israel under pagtshistorien, da de to pagtstavler blev givet, var lederen i oprøret omkring nidkærhedens billede. Ægtemanden til den profetinde, som ledte det moderne Israel under pagtshistorien, da de to pagtstavler blev givet, var lederen i oprøret i 1863, og 1863 markerer adventismens første generation som repræsenteret ved et nidkærhedens billede, der blev stillet ved indgangen til alterets port.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, løft nu dine øjne mod nord. Så løftede jeg mine øjne mod nord, og se, nord for alterporten stod dette nidkærhedens billede ved indgangen. Ezekiel 8:5.

“alteret” er et symbol på Kristus.

„Vi er i fare for at blande det hellige og det almindelige. Den hellige ild fra Gud skal anvendes i vore bestræbelser. Det sande alter er Kristus; den sande ild er Helligånden. Dette er vor inspiration. Kun når Helligånden leder og vejleder et menneske, er han en sikker rådgiver. Hvis vi vender os bort fra Gud og fra Hans udvalgte for at søge råd ved fremmede andre, skal vi blive svaret efter vore gerninger.“ Selected Messages, bog 3, 300.

“Porten” er kirken.

“For den ydmyge, troende sjæl er Guds hus på jorden himlens port. Lovsangen, bønnerne, de ord, der tales af Kristi repræsentanter, er de af Gud bestemte midler til at berede et folk for menigheden hist ovenfor, for den mere ophøjede tilbedelse, i hvilken intet, som besmitte, kan få adgang.” Testimonies, bind 5, 491.

I 1863 blev laodikeisk adventisme en lovligt registreret kirke og ophørte med at være en bevægelse. De “trådte ind” i kirkehistorien på dette tidspunkt. I 1863 indgik Kristi kirke i en juridisk forbindelse med De Forenede Staters regering. I det år indførte de også et forfalsket diagram for at erstatte Habakkuks to hellige tavler. Så snart den anden tavle var udarbejdet, var de, som i den profetiske historie var forbilledliggjort ved Aron, i færd med at forberede et forfalsket billede.

Det andet bud er den mest specifikke advarsel imod afgudsdyrkelse og dyrkelsen af billeder. Det er også her, Gud åbenbarer sin karakter som en nidkær Gud. Det er ligeledes dér, at Han fastsætter det princip, at Han forbeholder dommen over de ugudelige indtil tredje og fjerde slægtled. De Ti Bud er et aftryk af Kristi karakter.

“For forkastelsen af Kristus med de følger, der fulgte, var de ansvarlige. Et folks synd og et folks undergang skyldtes de religiøse ledere.

„Er ikke de samme påvirkninger i virksomhed i vor tid? Følger ikke mange af vingårdsmændene i Herrens vingård i de jødiske lederes fodspor? Vender ikke religiøse lærere mennesker bort fra Guds ords klare krav? I stedet for at oplære dem til lydighed mod Guds lov, oplærer de dem da ikke til overtrædelse? Fra mange af kirkernes prædikestole læres folket, at Guds lov ikke er bindende for dem. Menneskelige traditioner, forordninger og skikke ophøjes. Stolthed og selvtilfredshed på grund af Guds gaver næres, mens Guds krav tilsidesættes.

„Når mennesker tilsidesætter Guds lov, ved de ikke, hvad de gør. Guds lov er et udtryk for hans karakter. Den legemliggør principperne for hans rige. Den, som nægter at tage imod disse principper, stiller sig uden for den kanal, hvor Guds velsignelser strømmer.“ Christ's Object Lessons, 305.

Kristi karakter er Hans billede, og den omfatter, at Han er en nidkær Gud. Guds nidkærhed blev åbenbaret i Kristus, da Han to gange rensede templet. Ved den første tempelrensning blev disciplene, som var vidner til handlingen, da ledt til at erindre, at Skrifterne henviste til Guds nidkærhed.

Og jødernes påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. Og han fandt i templet dem, som solgte okser og får og duer, og vekselererne siddende. Og da han havde lavet en svøbe af små

reb, drev han dem alle ud af templet, både fårene og okserne; og han udøste vekselernes penge og væltede bordene. Og han sagde til dem, som solgte duer: Tag dette bort herfra; gør ikke min Faders hus til et handelshus. Og hans disciple kom i hu, at der var skrevet: Nidkærheden for dit hus har fortæret mig. Joh. 2:13–17.

I Skrifterne er ordet „nidkær“ både på hebraisk og på græsk også ordet „skinsyg“. Det er det samme ord. Da Kristus rensede templet, åbenbarede Han Guds skinsyge, som er et træk ved Guds karakter, der omtales i det andet bud, og den kommer især til udtryk imod afgudsdyrkelse. Da Moses steg ned fra bjerget med de to tavler og forstod, hvad Aron havde gjort, og hvad folket gjorde, knuste han de to tavler. De to tavler var det sande billede på skinsyge, for de var fysiske fremstillinger, som identificerede Gud som en skinsyg Gud. Da Moses knuste de to tavler, åbenbarede han netop den skinsyge, som omtales i det andet bud.

Og Moses vendte om og gik ned fra bjerget, og i hans hånd var vidnesbyrdets to tavler; tavlerne var skrevet på begge deres sider; på den ene side og på den anden side var de skrevet. Og tavlerne var Guds værk, og skriften var Guds skrift, indgraveret på tavlerne. Da Josva hørte larmen fra folket, mens de råbte, sagde han til Moses: Der er krigslarm i lejren. Men han sagde: Det er ikke røsten af dem, der råber i sejr, heller ikke røsten af dem, der råber, fordi de er overvundet; men lyden af dem, der synger, hører jeg. Og det skete, så snart han kom nær lejren, at han så kalven og dansen; og Moses' vrede blussede op, og han kastede tavlerne ud af sine hænder og sønderbrød dem ved foden af bjerget. 2 Mosebog 32:15–19.

De to tavler var vidnesbyrdet om Guds karakter. Guds karakter er det billede, som skal dannes i mennesker ved Kristi retfærdighed. De to tavler er det sande nidkærhedsbillede, og Aron havde frembragt et falsk nidkærhedsbillede netop på det tidspunkt, da det sande nidkærhedsbillede blev overgivet til det gamle Israel. De, som har Kristus dannet i sig, har hans billede og hans retfærdigheds klædning, men Arons festdeltagere dansede nøgne, for de var laodikeere. Laodikeere er „elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne.“

Og da Moses så, at folket var blottet; (for Aron havde gjort dem blottede til skam iblandt deres fjender). 2 Mosebog 32:25.

I 1856, syv år før det forfalskede kort blev fremstillet, identificerede både James og Ellen White, at bevægelsen var overgået til den laodikeiske tilstand. I 1863 var adventismen åndeligt lige så „nøgen“, som det gamle Israel bogstaveligt var „nøgent“, mens de dansede omkring det forfalskede nidkærhedsbillede. Det forfalskede, som Aron havde lavet, var en afgud af guld, men det var et billede af en kalv, som er et dyr. Det var et billede af dyret, og også et billede for dyret. Guldkalven var et billede af dyret, men den var også blevet viet til de guder, som Aron uretmæssigt erklærede havde udfriet Israel fra det egyptiske fangenskab.

Og han tog imod det af deres hånd og formede det med et graverjern, efter at han havde lavet det til en støbt kalv; og de sagde: Dette er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Og da Aron så det, byggede han et alter foran den; og Aron lod udråbe og sagde: I morgen er der højtid for Herren. Og de stod tidligt op den næste morgen og ofrede brændofre og frembar takofre; og folket satte sig ned for at spise og drikke og rejste sig op for at lege. 2 Mosebog 32:4–6.

Den gyldne kalv var et billede af et dyr, men den var viet til falske guder, og derfor var den også et billede (et offer) til dyret. Billedet var gjort af guld, som er symbolet på Babylon, og det var en kalv, som er den højeste form for offer i helligdomstjenesten. Den var viet til Egyptens guder. Det mystiske Babylon (for alle de profetiske vidnesbyrd identificerer verdens ende) består af en kvinde, der rider på et dyr. Dyret, som kvinden rider på, er De Forenede Nationer (ti konger) og er et symbol på dragen, ateismen og Egypten. Kvinden selv er en forfalskning af Guds sande kirke. Den gyldne kalv, som Aron viede til Egyptens guder, var et forbillede på den store skøge i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten, som er Babylon (guld), ridende på et dyr (Egypten) og en forfalsket kirke (kalv).

Samtidig byggede Aron et alter, som, således som netop fastslået, repræsenterer Kristus, det sande alter. Derpå indstiftede han et forfalsket tilbedelsessystem, for han udråbte en fest for Herren på den følgende dag. Arons guldkalv var et billede „af“ og „til“ dyret, og den blev rejst „foran“ en falsk Kristus, og en dag blev afsat til at fejre hans falske tilbedelsessystem.

De Forenede Stater er den magt, som opstiller et billede af dyret og derpå tvinger verden til at følge dets eksempel. De Forenede Stater har magt til at påtvinge verden dette tilbedelsessystem, og det gør den i dyrets påsyn, »foran« det.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn ligesom et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor derpå, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev lægt. Åbenbaringen 13:11, 12.

Syndens menneske, som er pavedømmet, er havdyret i Åbenbaringen tretten. Når De Forenede Stater taler som en drage, ved den snart kommende søndagslov, begynder det da at tvinge verden til at opstille et billede for dyret »foran« det. Dyret foran De Forenede Stater (jorddyret) er pavedømmet (havdyret). Pavedømmet er en falsk Kristus, og Aron havde opstillet sit gyldne billede foran en falsk Kristus, for Kristus er det sande alter. Aron indførte derpå et falsk gudsdyrkelsessystem, sådan som det fremstilles ved kundgørelsen af den festdag, der skulle finde sted den næste dag. De Forenede Stater fremtvinger også et falsk gudsdyrkelsessystem, og det er ligeledes forbundet med en falsk tilbedelsesdag.

Da Moses steg ned fra bjerget, stod striden mellem det sande og det falske nidkærhedsbillede—Kristi billede eller Satans billede. Forfalskningen bestod af en forfalsket Kristus (alteret), en forfalsket erfaring (Laodikeisk), en forfalsket tilbedelsesdag («i morgen er det en højtid for Herren»). Oprøret omkring guldkalven repræsenterer oprøret i forbindelse med den snart kommende søndagslov, men det repræsenterer også den laodikeiske adventismes oprør i 1863.

I 1863 blev en forfalsket tavle indført for at skjule juvelerne i Millers drøm, sådan som de var fremstillet på Habakkuks to tavler. Disse to tavler var blevet forbilledliggjort ved de to tavler, som Moses modtog på bjerget. I 1863 blev der indgået en juridisk forbindelse med De Forenede Staters regering, hvorved Miller-bevægelsen blev bragt til ophør, og den laodikeiske bevægelse juridisk blev registreret som Syvendedags Adventistkirken. Dette forhold var repræsenteret ved Arons billede af dyret, som profetisk defineres som foreningen af kirke og stat, og således forbilledliggjør

Milleritternes etablering af et kirke-stat-forhold i 1863, og også forbilledliggør De Forenede Stater ved den snart kommende søndagslov.

Arons nøgne dansende tåber, der repræsenterer Laodikeas forfalskede erfaring, er netop, hvad den milleritiske bevægelse var blevet i 1856. Den åndelige erfaring, som Arons dansende tåber repræsenterede, blev sat i kontrast til Moses' erfaring, idet han åbenbarede Guds karakters nidkærhed over for afgudsdyrkelse. En „dans“ i profetien er et symbol på bedrag, og Arons dansende tåber repræsenterede også det bedrag, som bringes i stand af De Forenede Stater, når de tvinger verden til at „danse“ til Nebukadnezars orkester, mens Tyrus' skøge synger sine sange.

I 1863 overgik den laodikeiske milleritiske bevægelse til den juridisk registrerede laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Som påvist i tidligere artikler blev Jeriko genopbygget i 1863, for Jeriko er et symbol på Laodikeas overflod og tjener som en forfalskning af byen Jerusalem. I 1863 repræsenterede indførelsen af et forfalsket profetisk kort en gentagelse af historien om Aron, guldkalven og de dansende tåber. Historien om udfrielsen ved Det Røde Hav er gentagne gange blevet anvendt af Søster White til at illustrere den tidlige adventismes historie, og denne anvendelse stemmer fuldkomment overens med historien om Moses og Aron i striden om nidkærhedens billede.

I 1863 begyndte den første generation af laodikeisk adventisme, idet et billede på nidkærhed blev opstillet i porten (kirken), som var foran alteret (Kristus). Denne første generation „trådte“ derefter ind i en tiltagende historie af vederstyggeligheder.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, løft nu dine øjne mod nord. Så løftede jeg mine øjne mod nord, og se, nord for alterporten stod dette nidkærhedsbillede ved indgangen. Ezekiel 8:5.

Vi vil fortsætte disse betragtninger i den næste artikel.

„Hvad er vor tilstand i denne frygtelige og højtidelige tid? Ak, hvilken stolthed råder i menigheden, hvilket hykleri, hvilket bedrag, hvilken kærlighed til klædedragt, letsindighed og fornøjelser, hvilket begær efter overherredømmet! Alle disse synder har formørket sindet, så de evige ting ikke er blevet erkendt. Skal vi ikke ransage Skrifterne, for at vi må vide, hvor vi befinder os i denne verdens historie? Skal vi ikke blive indsigtfulde med hensyn til det værk, som i denne tid udføres for os, og den stilling, som vi som syndere bør indtage, mens dette soningsværk skrider frem? Hvis vi nærer nogen omsorg for vore sjæles frelse, må vi foretage en afgørende forandring. Vi må søge Herren med sand bodfærdighed; vi må med dyb sjælekval bekende vore synder, for at de kan blive udslettet.

„Vi må ikke længere blive stående på den fortryllede grund. Vi nærmer os hastigt afslutningen på vor prøvetid. Lad hver sjæl spørge: Hvordan står jeg for Gud? Vi ved ikke, hvor snart vore navne kan blive taget på Kristi læber, og vore sager endeligt afgjort. Hvad, o, hvad vil disse afgørelser være! Skal vi regnes blandt de retfærdige, eller skal vi tælles med de ugudelige?“

»Lad menigheden rejse sig og omvende sig fra sine frafald for Gud. Lad vægterne vågne op og lade basunen give en tydelig lyd. Det er en bestemt advarsel, som vi må forkynde. Gud befaler sine tjenere: »Råb højt, spar ikke, opløft din røst som en basun, og kundgør mit folk dets

overtrædelse og Jakobs hus dets synder« (Esajas 58,1). Folkets opmærksomhed må vindes; medmindre dette kan ske, er al anstrengelse forgæves; om så en engel fra himlen skulle komme ned og tale til dem, ville hans ord ikke gøre mere gavn, end hvis han talte ind i dødens kolde øre.«

”Menigheden må vækkes til handling. Guds Ånd kan aldrig komme ind, før den baner vejen. Der bør være alvorlig hjertegranskning. Der bør være forenet, udholdende bøn og ved tro en påberåbelse af Guds løfter. Der bør ikke være en iklædning af legemet med sækkelærred, som i oldtiden, men en dyb ydmygelse af sjælen. Vi har ikke den mindste grund til selvtilfredshed og selvophøjelse. Vi bør ydmyge os under Guds mægtige hånd. Han vil åbenbare sig for at trøste og velsigne de sande søgende.” Selected Messages, bog 1, 125, 126.